

Landssjúkrahúsið

100 Tórshavn

Sjúkrasystir

1. assistentur,

intensiv/coronardeild, B.8.

á cardiologisku/intensivu deild B.8. verður starv sum 1. assistentur leyst til setan skjótast gjørligt.

Um deildina:

Deildin hevur 18 seingjarpláss til cardiologiskar sjúklingar og til sjúklingar, sum hava tørv á intensivari observatión, viðgerð og røkt.

Á deildini er arbeiðsbyrðan ógvuliga skiftandi, av tí at teir flestu sjúklingar verða innlagdir akutt.

Talan er um eitt spennandi arbeiðspláss við góðum møguleikum fyri fakligari menning. Á deildini starvast bæði eldri og yngri vælmotiveraði starvsfólk, eisini fer fram sjúkrasystraútbúgving.

Á deildini eru 2 1. assistentstørv.

1. assistentarnir mynda saman við deildarsjúkrasystrini røktarleisluna, sum umfatar ábyrgd av sjúkrarøktini á deildini, leiðsluna av røktarstarvsfólkunum og útbúgvingina av starvsfólkunum og sjúkrasystralesandi.

Krøv til umsøkjaran:

Sjúkrasystraútbúgving. Umsøkjari, sum harumframt hevur ella ætlar sær at fara undir víðari útbúgving á Danmarks Sygeplejerskehøjskole e.l. útbúgving, hevur fyrirum.

Hollar kliniskar royndir og fakligan áhuga innan økið.

Góðan kunnleika til sjúkrasystraútbúgvingina.

Áhuga og royndir fyri fakligari- og starvsfólkamenning á deildini.

Góð samstarvsevni og eina positiva lívsáskoðan, sum sæst í, at viðkomandi sær møguleikar og avbjóðingar heldur enn avmarkingar.

Royndir og hug til leiðslu við einum leiðarastíli, sum er opin og við høgum informasjonsniveaui.

Løn- og setanartreytir sambært sáttmála ímillum Sjúkrasystirafelag Føroya og Føroya Landsstýri.

Nærri fæst at vita um starvið við at venda sær til Ásu Róin, deildarsjúkrasystir tlf. 13540 lokal 108 ella sjúkrarøktarleisluna lokal 127.

Skrivlig umsókn verður at senda til umsónarmannin, Landssjúkrahúsið, 100 Tórshavn.

Umsóknarfreist 29. august 1997.

Ólavsøkan 1997

Dýrðarveður og glopraregn

„Tað má regna, sum tað vil - nú fara vit oman á Vaglið at syngja!“ segði landsstýrismaðurin. Einku heldur føroyingum inni ólavsøkunátt, tá ið tey syngja felagssang á Vaglinum. Ein heldur vátur endi á hesi ólavsøkuni - men drekka tey ungu verri í dag enn fyrr? Tað halda summi, men tey flestu halda tað ikki

Ólavsøkukórið sang beint áðrenn tingið varð sett

HERI EYSTURLÍÐ

Vit eru føroyingar, serstøk tjóð. Ein vát tjóð - í øllum førum uttan. Tá ið veðrið er, sum tað var ólavsøkukvöld. Petur Skeel fekk rætt til seinast. Men tá kundti tað eisini gera tað sama, tí ólavsøkan var um at vera av, og flestøll skuldu vertini til arbeiðis dagin eftir.

Ótrúligt, sum veðrið hevur nógv at siga fyri stevnu. Dagarnar fyri ólavsøku valdaði sinnisstemningur, ið líktist landasorg, tí Petur Skeel hevði høtt við grimdarregni hesar dagarnar. Og so vita vit øll, hvussu keðilig tjóðarhátíðin verður. Tað er eyðsýnt, at føroyingar gleða seg til ólavsøku.

Men ólavsøkuaftan reis úr havi, og veðrið var av tí allarfragasta. Úti á Skansanum gingu vit í Havnar Hornorkestri sum meinfýsnir smádreingir og gníggjaðu hendurnar. Ha ha ha! Petur Skeel fekk ikki rætt!!

Petur fekk rætt

Seinnaparturin ólavsøkuaftan var ein vælsignað løta, og veðrið helt sær líka til ólavsøkukvöld. Tá tók Petur Skeel revansju so tað mundi, og øll, ið áður høvdu hildið hann fyri spott, fingubæði syndastraff og karm.

Havnin, sum lötuna fyri

hevði líkst sær sjálvari, soleiðis sum Havnin altíð sær út á ólavsøku, líktist bráðliga einum spökilsisbyi - og visti tú ikki betur, trúði tú, at hetta var eitt heilt vanligt, kvisligt sunnukvöld seint á heysti. Ikki ein „skeel“ var úti, sum Jóan Hendrik tók til, meðan vit báðir tustu ímillum æluni úti á Reyni. Bert okkurt hendinga regnskjóll var at síggja. Summir føroyingar er treiskir, og ólavsøkan er bara einaferð um árið. So má regn vera regn.

Men sum ein landsstýrismaðurin tók til uppi á Parnassinum, tá ið tað nærkast midnátt: tað kann regna so galtið, tað vil - nú fara vit at syngja! Flestøll niðri á Vaglinum hildu tað sama: sanglötan er friðhald, tað er einki sum eitur - tað er bara at lata seg f. Sum fráleið, varð avtaglað í regnskjóllum, fólk stóðu í oljundansi og við lummalykt og sungu av hjarta.

Eg skal ikki pástanda, at vit føroyingar eru einasta fólkaslag í verðini, sum hevði gjørt hetta - men tað man vera fáastadni í verðini, at tú fært savnað so nógv fólk til felagssang í sovorðnum veðri. Tað sigur seg sjálvt, at føroyingar ræðast ikki regn.

Vátur endi

Gamalt var at siga, at ein

vát ólavsøka er vát bæði innan og uttan. Tíbetur fór at regna so seint, at ikki mundi bila stórvægis.

Føroyingurin er vátur - ið hvussu er uttan. Men innan? Eru vit verri enn onnur fólkaslag í so máta? Veit ikki. Fyri einum útiseta at síggja gongur í øllum førum rætta vegin. Føroyingar drekka meira „siviliserað“ í dag enn fyri bert fáum árum síðani. Mong siga, at hetta hendi, tá ið tann býarmyndin hvar, sum kallaðist hvítir kassar. Kann vera. Men gevið ongantíð Kondittarinum skeinkiloyvi! So fer tann sjarnan. Og hevði Havnin so verið Havnin?

„soleiðis var ikki fyrr“

Mong eru tey - merkiliga mong - sum elska at gremja seg um, hvussu ónosslig ólavsøkan er vorðin - og hesi somu fólk mestsum vátka sær í, hvussu illa tey ungu drekka í dag. Fyrr var alt so nógv hampiligari, fáa vit ferð eftir ferð at vita.

Hesi fólk munnu minnst ótrúliga stutt. Sjálvur minnist eg, hvussu vit børn í sjeytiárunum máttu kljúva upp um avdotnar menn, sum lógu sløddir her og har ímillum cowboyhattar, sombreros og papprosur, beint sum ólavsøkan var sett. Longu tá hevði stórir partur av fjøldini týðilgar

trupulleikar at fóta sær.

Gamalt var eisini at drekka kapp á ólavsøku. Tann, ið lá avdottin áðrenn kappróðurin, hevði vunnið. Og tískil kappaðust menn um at detta av longu fyrrapartin ólavsøkuaftan. Kláradi tú hetta megnarbragd, vart tú „raskur“. Rættur maður. „Skrapprir“.

Hampafólk sat heima

Klokkan tiggju á kvöldi máttu øll fólk við smáum børnum sleppa sær til hús, vildu tey børnunum væl, tí tá var ikki verandi úti fyri glímagongum og øðrum gøtuófrið. Tey s.n. hampafólkini sást tú ikki stórvægis til á ólavsøku. Tey hættaðu sær væl ikki út fyri dyr.

Ei undur í, at teir gomlu drukku seg etandi á ólavsøku. Teir munnu hava kett seg.

Og hatta er bara so langt aftur, sum eg sjálvur minnist. Hvussu var so uppfatur fyrr?

Nógv verri, vilja mong vera við.

Onkur, ið minnst ólavsøkuna í fimtiárunum, plagar at taka til, at hon var meir ella minni ein samanhangi gøtubardagi líka frá Essaba og niðan til Ullvøru.